

Αθήνα, 18/03/2025

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Εσωτερικών

Θέμα: «Να καταργηθεί το άρ. 37 ν. 4940/22 που υποχρεώνει τους Δήμους να ασκήσουν έφεση κατά πρωτόδικων αποφάσεων μετατροπής συμβάσεων εργαζομένων από Ορισμένου σε Αορίστου Χρόνου»

Πληθαίνουν οι δημοτικές αρχές ανά την επικράτεια όπου οι δήμαρχοι και όλοι οι δημοτικοί σύμβουλοι, από όλες τις παρατάξεις, αποφασίζουν ομόφωνα να μην ασκήσουν έφεση κατά των πρωτόδικων αποφάσεων οι οποίες δικαιώνουν εργαζόμενους Ορισμένου Χρόνου που απασχολούνται στους δήμους επί σειρά ετών και διεκδικούν δικαστικά τη μετατροπή των συμβάσεών τους σε Αορίστου Χρόνου.

Όμως το Υπ. Εσωτερικών, μέσω των Αποκεντρωμένων Διοικήσεων, τους απειλεί με κυρώσεις βάσει της διάταξης του άρ. 37 του ν. 4940/2022, του λεγόμενου «νόμου Βορίδη» που κατέστησε υποχρεωτική την υποβολή εφέσεων από τους Δήμους κατά πρωτόδικων αποφάσεων που δικαιώνουν εργαζόμενους, ανεξάρτητα από τη θέληση ή την κρίση των δημοτικών αρχών.

Μάλιστα, η πρώτη δημοτική αρχή, αυτή του Δήμου Αγίου Δημητρίου, που το 2023 αποφάσισε ομόφωνα να μην εφεσιβάλει πρωτόδικη απόφαση, κρίνοντας προς το συμφέρον των δημοτών της, διώκεται στα δικαστήρια για «παράβαση καθήκοντος με δόλο» βάσει του συγκεκριμένου νόμου.

Έτσι, πολλοί δήμοι αναγκάζονται να συμμορφωθούν υποβάλλοντας έφεση αντίθετα με την επιθυμία τους, αφού οι εργαζόμενοι επί σειρά ετών συμβασιούχοι Ορισμένου Χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Ενώ άλλοι έχουν αφήσει παρόμοιες αποφάσεις σε εκκρεμότητα ελπίζοντας ότι, μέσα από τις συλλογικές κινήσεις, θα αποσυρθεί η διάταξη.

Στις Γενικές τους Συνελεύσεις, τον Μάρτιο του 2024, η ΚΕΔΕ (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας) και το Νοέμβριο του 2024 η ΠΕΔΑ (Περιφερειακή Ένωση Δήμων Αττικής) ομόφωνα ζήτησαν την κατάργηση της διάταξης Βορίδη και δήλωσαν ότι στηρίζουν τις δημοτικές αρχές που διώκονται για παράβασή της.

Στις 26/2/2025 συζητήθηκε στη Βουλή επίκαιρη ερώτηση της βουλευτριάς κ. Μιλένας Αποστολάκη στον Υπουργό Εσωτερικών με το συγκεκριμένο θέμα και αίτημα την κατάργηση του άρ. 37 του ν. Βορίδη. Εκεί ο Υπουργός, υπεραμυνόμενος της διάταξης, απάντησε με επιχειρήματα τα οποία δεν αφορούν την ουσία του συγκεκριμένου θέματος, ούτε αποδίδουν την πραγματική εικόνα του προβλήματος που δημιουργείται στους δήμους με την υποχρεωτική υποβολή έφεσης.

Συγκεκριμένα, ο Υπουργός δήλωσε ότι η μετατροπή των συμβάσεων ΙΔΟΧ σε συμβάσεις ΙΔΑΧ είναι αντίθετη με το άρθρο 103 του Συντάγματος. Όμως, το άρθρο 103 ρητά αναφέρει: : «Νόμος ορίζει τους όρους, και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου

στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επειγουσών αναγκών Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεών του σε αορίστου χρόνου.» Μόνο που εν των προκειμένων, ο αποφάσεις των Πρωτοδικείων αναγνωρίζουν ότι οι εργαζόμενοι που έχουν προσφύγει καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Και ότι στην ουσία, οι συμβάσεις Ορισμένου Χρόνου υποκρύπτουν αυτές τις πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Οι οποίες άλλωστε, δημιουργούνται, όχι μόνον από τη λειτουργία των Δήμων, αλλά και από τις αρμοδιότητες που το κράτος τούς εκχωρεί για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των πολιτών (π.χ. δομές και δράσεις κοινωνικής προστασίας και φροντίδας στην κοινότητα, όπως οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, τα ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠΑμεΑ, οι δομές αστέγων, τα κοινωνικά ιατρεία και φαρμακεία κ.π).

Οι δικαιωθέντες πρωτόδικα εργαζόμενοι επί σειρά ετών ανανεώνουν τις συμβάσεις τους ΙΔΟΧ υπηρετώντας στο ίδιο αντικείμενο, όπως οι εργαζόμενοι στους Βρεφονηπιακούς Σταθμούς του Δήμου Βύρωνα. Κατά την περίοδο του μνημονίου οι Δήμοι επέλεξαν την ανανέωση των συμβάσεων ΙΔΟΧ λόγω υπαγωγής πολλών δομών και δράσεων στα συγχρηματοδοτούμενα από το ΕΣΠΑ έργα που εξέφευγαν της μνημονιακής υποχρέωσης του κανόνα 1:5 στις προσλήψεις στο Δημόσιο.

Σήμερα, που δεν βρισκόμαστε πλέον σε μνημονιακή περίοδο, η επιλογή της κυβέρνησης να διατηρήσει τον κανόνα αυτόν, στερώντας τους Δήμους από μόνιμο προσωπικό και υλοποιώντας με το σταγονόμετρο προσλήψεις προσωπικού Αορίστου Χρόνου (για μόνιμες προσλήψεις ούτε λόγος), έχει μόνον μια εξήγηση: τη σταθερή της επιδίωξη να καταργήσει τη μονιμότητα στο Δημόσιο στο πλαίσιο της απαξίωσης και της συρρίκνωσης του δημόσιου τομέα και των υπηρεσιών του στον πολίτη σε όφελος των ιδιωτικών συμφερόντων.

Να τονισθεί ότι η ανανέωση των συμβάσεων στους ίδιους υπαλλήλους επί σειρά ετών γίνεται, όχι για να χρησιμοποιηθούν, χωρίς αξιοκρατικά κριτήρια, μη ικανοί υπάλληλοι, όπως υπαινίχθηκε ο κ. Υπουργός κατά τη συζήτηση της 26^{ης}/2 στη Βουλή, αλλά, αντίθετα, γιατί αυτοί έχουν αποδείξει τις ικανότητές τους στην κάλυψη των συγκεκριμένων θέσεων και έχουν υφάνει δεσμούς εμπιστοσύνης με τους δημότες, ιδίως σε δομές όπως οι βρεφονηπιακοί σταθμοί, όπου παιδιά και γονείς χρειάζεται να αισθάνονται ασφάλεια με το προσωπικό.

Το γεγονός ότι οι δήμοι, όταν καλούνται από το Υπουργείο να υποβάλουν αιτήματα για προσωπικό μέσω ΑΣΕΠ, δεν περιλαμβάνουν πολλές θέσεις που καλύπτονται από προσωπικό Ορ. Χρόνου, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει ανάγκη μόνιμων υπαλλήλων σε αυτές τις θέσεις. Σημαίνει απλώς ότι, μπροστά στον μικρό αριθμό των θέσεων που τους αναλογούν στον επικείμενο διαγωνισμό, προτεραιοποιούν εκείνες για τις οποίες δεν μπορούν να βρουν άλλες λύσεις (όπως κάνουν π.χ. στις κοινωνικές δομές που ως σήμερα χρηματοδοτούνται από το ΕΣΠΑ). Και όσο για την αναφορά του κ. Υπουργού στη δυνατότητα των Δήμων να πάρουν όσους υπαλλήλους θέλουν σε ανταποδοτικές θέσεις, δηλαδή που να πληρώνουν οι ίδιοι, είναι σαν να αγνοεί ότι οι συνεχώς μειούμενες κρατικές επιδοτήσεις προς τους δήμους δεν επαρκούν, μαζί με τα δημοτικά τέλη, για κάλυψη των οργανικών θέσεων.

Τέλος, να επισημάνουμε ότι η ουσιαστική απαγόρευση στους Δήμους να προσλάβουν προσωπικό ανάλογο με τις πραγματικές τους ανάγκες και η αναγκαστική καταφυγή σε εργαζόμενους ΙΔΟΧ που δεν εξελίσσονται ούτε ιεραρχικά, ούτε μισθολογικά, δημιουργεί

εργαζόμενους δύο ταχυτήτων, πλήττει την αυτονομία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και αντιβαίνει στην συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή της ισότητας των πολιτών έναντι του κράτους, ενώ δεν υπηρετεί το βέλτιστο συμφέρον των πολιτών.

Επειδή η διάταξη του άρ. 37 του ν. 4940/22 για υποχρέωση των δήμων να εφεσιβάλουν πρωτόδικες αποφάσεις που δίνουν το δικαίωμα στους δήμους να μεταβάλλουν σε τις συμβάσεις ΙΔΟΧ προσωπικού που καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες σε ΙΔΑΧ καταργεί την αυτοτέλεια και αυτονομία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης

Επειδή οι εργαζόμενοι που προσφεύγουν στα δικαστήρια προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους δήμους επί σειρά ετών έχοντας δημιουργήσει σχέσεις εκτίμησης και εμπιστοσύνης με τους δημότες,

Επειδή η αποψίλωση του μόνιμου προσωπικού με τη μη αντικατάσταση των συνταξιοδοτούμενων και την αναίτια διατήρηση του κανόνα 1:5 στις προσλήψεις αντιβαίνει στο βέλτιστο συμφέρον των δημοτών,

Επειδή η ύπαρξη υπαλλήλων δύο ταχυτήτων, των μονίμων ή με σύμβαση ΙΔΑΧ και των ΙΔΟΧ, παραβιάζει την συνταγματική αρχή της ισότητας των πολιτών έναντι του κράτους,

Επειδή είναι ομόφωνο αίτημα της ΚΕΔΑ και της ΠΕΔΑ να καταργηθεί η διάταξη Βορίδη και να επανέλθει στην κρίση των δήμων η αποδοχή ή μη πρωτόδικων αποφάσεων μετατροπής συμβάσεων ΙΔΟΧ σε ΙΔΑΧ,

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

1. Θα καταργήσει το άρθρο 37 του ν. Βορίδη 4940/22 και θα ξαναδώσει στους δήμους τη δυνατότητα να λειτουργήσουν απρόσκοπτα και αυτόνομα;
2. Θα δώσει αναδρομική ισχύ στη διάταξη κατάργησης, ώστε να σταματήσουν οι διώξεις κατά όσων δημοτικών αρχών αποφάσισαν να μην ασκήσουν έφεση στις πρωτόδικες αποφάσεις που αναγνώριζαν το δικαίωμα εργαζομένων στους δήμους να μετατρέψουν τις συμβάσεις τους σε Αορίστου Χρόνου;

Οι ερωτώντες βουλευτές

Θεανώ Φωτίου

Αναγνωστοπούλου Αθανασία (Σία)

Ζεϊμπέκ Χουσεϊν

Ηλιόπουλος Αθανάσιος (Νάσος)

Τζανακόπουλος Δημήτριος

Τζούφη Μερóπη

Τσακαλώτος Ευκλείδης